

AUTÓPÁLYÁK DÉLELŐTT

Van valaki a hátsó ülésen, beszél hozzám, a nyakamba liheg. Elég egy futó pillanat, hogy megérezzem, férfi. Anya meg eltűnt a sofőrülésből. Nem tudom, mikor aludhattam el, mióta állunk, mikor ült be mögém és miért nem ébresztett fel az ajtó kattánása. Mintha mi sem lenne természetesebb, a fülemhez hajolva mesélni kezd.

...NEM, NEM VÉLETLENÜL, KAMIONNAL NEM LEHET CSAK ÚGY KÖRÖZNI A VÁROSOKBAN, AMÍG AZ EMBER TALÁL EGY POSTÁT, MEG VOLT TERVEZVE HOL, MIKOR, KRAKKÓBAN, DREZDÁBAN, BARCELÓNÁBAN, A LEGTÖBB NAGYVÁROSBAN TUDTUK MELYIK TRAFIK ESIK A LEGKÖZELEBB AZ AUTÓPÁLYÁKHOZ...

Ne csináljak olyant, amit most nem lenne szabad. Ismétlem magamban, hogy miket ne. Ne kezdjek el például hisztérikusan sikítani, nyeljem vissza, tartsam meg a rekeszizmom magasságában és inkább gondoljam végig, mit tehetnék, mi segíthetne. Nyugodtnak kell láttatnom magam. Talán elhiszi, hogy még mindig alszom. Talán amúgy is csak egy ártalmatlan stoppos, akar valamit vagy véletlenül pont hozzám vezette a beszédkényszere.

...EGÉSZ ÚTON ARRÓL MENT A MATEK, HOGY JÓL FOGNAK-E KIJÖNNI A PIHENŐÓRÁK, HOGY LEGYEN IDŐ BEMENNI...

Alig nyitom ki a szemem, alig nézek ki a szűk, homályos résen. Látszólag semmi oka nem volt, hogy éppen itt álljunk meg egy pihenőre. A kulcs is hiányzik, az

oldalablaknak hajtvva a fejem látom, hogy az ajtókat bezárták. Ettől most pánikolnom kellene, de valamiért nem tör fel. Nem tudni, miként jön létre. Miért veszi teljesen át a kontrollt. Miért vezet félre és dolgozik ellenem és miért véd meg éppen ezzel. Miért érzem ennyire erősnek az illatosító levendulaszagát és miért nem nyugtat meg, ha egyszer ez a csomagolásra felírt várható hatás. Én nem tudom, miért történnek ezek a dolgok. Talán apám miatt vonzom be a hasonló, elbaszott helyzeteket, hogy majd ezt is gyorsan felejtteni kelljen, törölni, üríteni, mintha nem csinálnék mást egész életemben. A férfitest rejtekhelyet és védelmet jelent előlük. Minden másképp lehetne, ha fiúnak születek.

...EGYSZER LACI HOZOTT MAGÁVAL BICIKLIT ÉS MANNHEIM-
BAN EGY MEGBESZÉLT HELYEN TALÁLKOZOTT EGY
GYŰJTŐVEL, MERT MEG AKARTA VENNI AZT AZ
ÖTVENNYOLCAS ANGOL KIRÁLYNŐS BÉLYEGET...

Egy üres, semmibe néző betonplaccon állunk, jobbra rácsos drótkerítés, megrogyott reklámbannerek hátoldala, egyirányú összekötőút, két oldalán sánc és combig érő kiszáradt gaz, mögötte színes hangszigetelő lemezek. Hallatszik, mögötte autók suhannak el. A szélvédőn a lemenő nap láthatóvá teszi a porfoltokat, és a szétroncsolt rovarok rajzai is megjelennek, molyok, poloskafélék, egy darázs. A placc közepén egy magas, pirosra festett fémantenna, alatta egy elkerített részen kis transzformátorház. Félek tőle, mert azt hiszem, felém dől, mintha folytonosan az irányomba billenne el. Mögötte

parkoló, néhány elsötétített ablakú kamionnal. A sofőrök sehol, vagy bezárkózva filmet néznek vagy alszanak még az éjszakai vezetés előtt.

...MEGÁLLTUNK A VÁROS MELLETT EGY BENZINKÚTNÁL ÉS ÁTCSAPTAM A MEZŐN A BRINGÁVAL, EGYENESEN, NEM IS NÉZTEM, LENNE-E JOBB...

Igyekszem nem figyelni magamra, a figyelmemet próbálom távol tartani az autótól, a férfi hangjától és a saját pánikomtól. Persze, bármire is kényszerítem, mindig visszatalál. Mint egy hülye strucc, ostobán eljátszom, hogy védelmezem magam. Legalább azt érzem, tőlem függenek a dolgok, ebben a figyelemjátékban dől el, mi fog történni velem. Elképzelem, hogy a kamionparkoló után egy parlagon hagyott mező van, tücskök elektronikus zúgásától hangos mező, ahogy az országhatárhoz közel ez lenni szokott. Nem nézek a visszapillantóba. Észre veszem, hogy be van kapcsolva a rádió.

...TÍZ CSÚNYA ROMÁN BÉLYEG, AMIKET ELŐSZÖR HOZTAM KONSTANCÁRÓL, KILENCVEN NÉGYBEN TALÁN, BIKÁK ÉS EGY VADÁSZÓ ROMÁN KIRÁLY VAN RAJTUK, NEM ÉRNEK SEMMIT, DE, DE, HÁT ÚGY HOZZÁNŐ AZ EMBERHEZ AZ ILYESMI...

Az egyik rádiós sofőr néha akkora szüneteket tart két szó között, hogy akaratlanul én is mélyebbre szívom a levegőt a kelletténél és hangos sóhajtásként jön ki belőlem. Nagyokat nyel, nagyokat nyelek vele én is. Megálltatok enni,

kérdezi vagy mondja az a másik mögöttem, amikor már nem bírom kizárni a hangját. Enni, enni, enni, enni, enni, ismétli énekelve. Hamm, ugye, mindig csak hamm-hamm. Kislányom, ennél is kövérebb leszel. Ennek nincsen vége, ha eszel, hízol, nem olyan bonyolult ez. Anyáddal akarsz versenyezni? Na ez jó. Ti anyáddal versengtek, hogy ki tudja kövérebbre enni magát. Nekem kelljen nézni a nagy remegő combotok. Majd most megint betoltok valami szart, ugye? Mi lesz így belőled? Szomorkodsz, hogy kövér vagy, de eszel, mert szomorú vagy. Csinálj valamit, menj el futni, bármit. Nem. Nem akarom felismerni a hangját. Inkább a rádió.

...VIGYÁZOK RÁJUK, FÓLIÁZVA ÉS PRÉSELVE TARTOM ŐKET,
NEM ÉRI FÉNY, RÖHÖGJETEK KI, DE ÚGY VIGYÁZOK RÁJUK,
HOGY CSAK ESTÉNKÉNT NYITOM KI AZ ALBUMOT...

Szar, ragadós emlékek. Együtt nyálazzuk és ragasztjuk a bélyegeket, apa, anya, én. Úgy ráragadnak a kezeinkre, nyakunkra, szemöldökünk közé, hogy meg nem tudunk szabadulni tőlük. Kaparni kell, kaparni csíkonként körömmel. Most is apám ül mögöttem, a hanglejtéséből tudom, hogy mosolyog. Követ minket ez a szerencsétlen. Nincs az a táv, amivel elég messzire kerülhetnénk tőle. Mindenhol ott van. Minden apában ott van. Minden férfiszemben ott van. Nincs az a férfi, akinek hangján meg ne tudna szólalni, hogy tudtomra adja, kövér vagyok. Már nem kövérke, mint régen, hanem egy igazi kövér nő. Kövérek vagyunk mi ketten, anyám és én, az ő malackái. Rőfike nem röhög, rőfög. A kurva anyád.

...HÁT TE, SZERINTEM AZ A SZÉP EBBEN, HOGY LE KELL MÁSZNI, ÖMMM, FURCSÁNAK HANGZIK, DE, DE ÚGY MEGSZOKJA AZ EMBER OTT FENT, OLYAN AUTOMATIZÁLT MÁR EZ AZ EGÉSZ, HOGY, HOGY...

El sem akarom képzelni, anya hol lehet. Biztos tudja, hogy itt van apa, és nem tudja eldönteni visszajöjjön-e.

...ANNYIRA SZERETEM OTT FENT, HMMM, SZERINTEM A KAMIONSOFŐRÖK NYUGODT EMBEREK, MEGYÜNK EGYMÁS UTÁN, MÁSOK IDEGESKEDNEK, HOGY BE VAN DUGULVA, DE MINKET MEGNYUGTATNAK AZ AUTÓPÁLYÁK DÉLELŐTT...

Nem tudom, miket mondott még vagy mit akart volna mondani, ha még egyszer utoljára láthat. Nyugtatni akarom magam azzal, hogy ez volt az utolsó. Hogy nem viszem magammal és elfelejthetem. A zár hirtelen kattant fel, szinte azonnal kilököm az ajtót. Futok a kerítés felé. Anyám értetlenül kiáltja utánam, hogy mi van, mi a szar. Megállok és visszanézek, nincs semmi, nincsen semmi, csak a drága férjed, az én apám itt is, most is, még mindig. Anya a kocsitetejére teszi a kulcsot, széttárja a két kezét a két mekis papírzacskóval, és néz, egyáltalán nem érti. A hátsó ülés persze teljesen üres. Nincs itt senki más, csak mi ketten, meg ez a nagy placc, közepén a zúgó antenna. Nyitott ajtóknál, az ülünkben esszük meg a sajtburgert, mangós majonézzel.

...S HÁT A BÉLYEGEK, AZT HISZEM, ERRE MOTIVÁLTAK, HOGY KISZÁLLJAK NÉHA EGY-KÉT ÓRÁRA, TÖBBET LÁTTAM MIATTUK EURÓPÁBÓL, MERT UGYE BE KELLETT MENNI EGY POSTÁRA VAGY EGY TRAFIKBA, ÉS HÁT MARAD RÓLA EGY EMLÉK, KÜLÖNBÖZŐ VÁROSOKBÓL, SZÉP EMLÉKEK, MOST FEL TUDNÁM SOROLNI MI JUT ÉPPEN ESZEMBE, DE, HOGY EGY TALÁLÓ HASONLATTAL ÉLJEK, MINT A BÉLYEGEKET, EZEKET IS VÉDENI KELL, NEHOGY KIFAKULJANAK, AZ EMBER UGYE ATTÓL FÉL, HOGY EZT A SOK SZÉPET ELFELEJTHETI...

(Karamán Hunor)